

известно е, че „татенцата“ сж такъвъ народъ, който всичко разрѣшава на дѣцата. . .

Врабчо и Джавчо пакъ се събрали на стълбата. Джавчо облизалъ на своя другаръ и носа, и очитѣ, и ушитѣ, и най-сладко — по устата. . .

Врабчо уловилъ Джавча за опашката, сборили се, изтрополѣли надолу изъ стълбата. . . Врабчо си поубилъ крачето, почесалъ се по врата и скоро му минало. . .

Слѣдъ това другаритѣ се излегнали на поляната въ двора.

Слугинята отъ кухнята почнала да вика:

— Диянка! Джавчо!

Джавчо се затичалъ къмъ кухнята, а Врабчо заплакалъ, за гдѣто останалъ самъ.

Джавчо скоро се завърналъ съ два кокала въ зѣби.

— Тяфъ-тяфъ! казало кученцето, като сложило кокалицѣ на трѣвата.

Врабчо пипналъ едното кокалче. Джавчо — другото. Ехъ, че славна другарска закусчица!

А таткото си чете горѣ вѣстникъ. Той не вижда, какъ Джавчо гощава сина му Врабча. . .

Слѣдъ закуската Джавчо захапалъ Врабча за дрешката и почналъ да го трѣшка по трѣвата. . .

Врабчо му се отплатилъ: пипналъ лѣйката и

